

Κωδικός
1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο δμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 525 ●
● ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ

(Συνέχεια για τόν άγιο Κοσμά τόν Αίτωλό)

Η σκυτάλη τής ιεραποστολής

Ιεραποστολή σημαίνει αγάπη καθολική, προς όλους τους ανθρώπους. Ο άγιος Κοσμάς ήταν αληθινός ιεραπόστολος, αφού σ' όλους τους σκλαβωμένους Έλληνες πορεύτηκε για να κηρύξει τό λόγο τής αλήθειας. Καί πού δέν πήγε ό Άγιος, κατά τίς τέσσερις ιεραποστολικές περιodes του, μιμητής του μεγάλου Παύλου! Μακεδονία, Ήπειρος, Θεσσαλία, Στερεά Ελλάδα, Πελοπόννησος, νησιά του Αιγαίου, νησιά του Ίονίου, Δωδεκάνησα, παντού άκουσαν τό λόγο του. Άγιαστήκαν άπ' τήν ιεραποστολική καί όσιακή μορφή του.

Όχι μόνο οι Έλληνες φωτίστηκαν άπ' τό φώς του. Όλοι οι ύπόδουλοι λαοί τών Βαλκανίων βρέθηκαν μέσα στη σφαίρα τής αγάπης του άγίου Κοσμά. Μπορεί να όνομαστή «Προστάτης τών Βαλκανίων», «Ο άγιος τών σκλάβων», «Ο ιεραπόστολος χωρίς σύνορα», αφού ή αγάπη δέν έχει σύνορα.

Η ιεραποστολή είναι:

- Η πορεία τής Εκκλησίας.
- Τό τρέξιμο του Εύαγγελίου.
- Η σκυτάλη τής αγαπητικής σωτηρίας.

Κι αυτό ακριβώς είναι παράδοσις. Η ίδια σκυτάλη, ή απόφια έν Χριστώ αλήθεια, από χέρι σε χέρι μεταφέρεται καί τρέχει μέ τά ώραιότερα πόδια, μέ τά πόδια τής ιεραποστολής. Φτάνει παντού καί παντοτε, διαχρονικά καί παγκόσμια.

- Προσοχή! Νά μή πέσει ή σκυτάλη!
- Προσοχή! Νά μή κρατάμε ψεύτικη σκυτάλη. Όχι θρησκευτικά παραμύθια, αλλά πάντα τήν αλήθεια.
- Προσοχή! Άπλωσε καί σύ τά δικά σου χέρια να γίνης ένας ενδιάμεσος σκυταλοδρόμος τής ιεραποστολής.

Ἀγάπη καὶ ταπείνωσις

● Ἄν ιεραποστολή σημαίνει ἀγάπη, ὄχι μόνο καθολική, ἀλλὰ καὶ προσωπική, τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἦταν ἀληθινὸς ιεραπόστολος.

Γιὰ τὸν ιεραπόστολο ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία δέν εἶναι μιά ἀπρόσωπη μᾶζα. Εἶναι σύνολο προσώπων μὲ ιδιαίτερες τό καθένα ἀνάγκες.

Ἄγιος Κοσμᾶς μιλοῦσε στό πλῆθος, ἀλλὰ πλησίαζε καὶ ἕναν-ἕναν, κατὰ μίμησι Παύλου, πού «μετὰ δακρῶν ἐνουθέτει ἕνα ἕκαστον» (Πράξ. κ' 31).

Χαρακτηριστικοί εἶναι καὶ οἱ προσωπικοί διάλογοι, πού ἔκανε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὡς πρακτική ἐφαρμογή τῶν Διδαχῶν του. Λέει π.χ. στόν κύρ-Κώστα, τό βοσκό καὶ τυροκόμο: «Ἐσύ, παιδί μου, ἔμαθες νά ζυγιάζης τό τυρί, καὶ ἐγὼ νά ζυγιάζω τὴν ἀγάπην» (Αὐγουστίνου Καντιώτου, ἐπίσκ. Φλωρίνης, «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», ἔκδ. δ', σελ. 97).

● Ἄν ιεραποστολή σημαίνει ταπείνωσις, τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ἦταν ἀληθινὸς ιεραπόστολος.

Τί ἰδέα εἶχε γιὰ τὸν ἑαυτό του; Πολύ μικρή. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ χάρις, πού τὸν ἐνίσχυε, τὸν ἐξάγνιζε, τὸν χαρίτωνε καὶ ἔκανε δεκτὴ τὴν προσφορά του.

Ἄν ὅλα τὰ κλέβει ἡ κενοδοξία, ἀκόμα καὶ τὴν πῖο ὠργανωμένη ιεραποστολή. Ὁ ἅγιος θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἀνάξιο γιὰ τό ἔργο, πού τοῦχε ἀναθέσει ὁ Θεός. «Καὶ ὄχι μόνο δέν εἶμαι ἀξίος νά σᾶς διδάξω, ἀλλὰ μήτε τὰ ποδάρια σας νά φιλήσω. Διότι ὁ καθένας ἀπὸ λόγου σας εἶναι τιμιώτερος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον» (σελ. 85).

Ὁ μεγάλος αὐτὸς ἅγιος, ὁ μεγάλος ἀσκητής, πού εἶχε φτάσει σέ ὕψη ἀγιότητας καταπληκτικά, ζοῦσε τόσο βαθειά τὴν ταπείνωσι, πού νά μή θεωρῆ ἀξιο τὸν ἑαυτό του νά φιλήσῃ τὰ πόδια τῶν χριστιανῶν! Ἀκριβῶς γιατί εἶχε αὐτὴ τὴν ταπείνωσι, εἶχε φτάσει σέ ὕψη ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ εἶχε πλοῦσια τὴ χάρι καὶ τόσους καρπούς στό ἔργο του.

Χαριτωμένος ἅγιος, καρποφόρος ιεραπόστολος, διότι ἦταν πολὺ ταπεινός.

Ὁ μεγάλος διδάχος τοῦ Γένους, δέν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἀξιο νά ὀνομάζεται διδάσκαλος. Ἄδελφός τῶν χριστιανῶν! Ἔλεγε: «Κάμνω τοῦτο τό μικρόν καὶ περιπατῶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ διδάσκω τοὺς ἀδελφούς μου τό κατὰ δύναμιν, ὄχι ὡς διδάσκαλος, ἀλλ' ὡς ἀδελφός διδάσκαλος μόνος ὁ Χριστὸς εἶνε» (σελ. 87).

Σταυρωμένη πορεία

● Ἄν ιεραποστολή σημαίνει μαρτύριο, τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἦταν ἀληθινὸς ιεραπόστολος, ἀφοῦ στά στήθη του ἔκαιγε ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου. Ἡ πορεία του ἦταν συνέχεια τῆς πορείας πρὸς τό Γολγοθά. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει: «Κήρυγμα ὀδεῖον διὰ πάσης ἀνέσεως, οὐκ ἔστι κήρυγμα».

Ἰεραποστολή εἶναι ὑπέρβασις τοῦ ἐγῶ, θυσία τῆς καλοπεράσεως καὶ τῶν ἀνέσεων.

- Εἶναι ἀνηφορική πορεία.
- Εἶναι κόπος καὶ μόχθος.
- Εἶναι ἀγωνία καὶ δάκρυ.
- Εἶναι ματωμένη ὑπόθεσις.

Διαλέγουμε συνήθως μιά θρησκευτικὴ ζωὴ χωρὶς μικρές, πολὺ περισσότερο, μεγάλες θυσίες.

- Συμβιβασμός μὲ τὸν κόσμο.
- Ψευδαίσθησις σωτηρίας.
- Ἀκίνδυνος χριστιανισμός.
- Θρησκευτικὴ καλοπέρασις.
- Θρησκευτικὸς τουρισμός!

Ἔτσι μπορεῖ νά χαρακτηριστῆ ἡ λεγόμενη σήμερα ὀρθόδοξη πνευματικότητα.

● Ὁ Κοσμᾶς διάλεξε τό Σταυρό. Ὁχι γιατί μοίραζε σταυρουδάκια. Ὁχι γιατί ἔστηνε σταυρούς. Ὁχι γιατί κήρυττε κάτω ἀπ' τὴ σκιά ἐνός Σταυροῦ. Ὁχι γιατί μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ καὶ τό αἷμα τῆς σταυρικῆς θυσίας. Ἀλλὰ κυρίως γιατί ποθοῦσε τό σταυρό τῆς θυσίας καὶ τοῦ μαρτυρίου.

Κι αὐτὸς τοῦ ὀπόθος εἶχε γίνει προσευχὴ του: «Τὸν Χριστὸν μας παρακαλῶ νά μὲ ἀξιώσῃ νά χύσω καὶ ἐγὼ τό αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς τό ἔχυσε καὶ Ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγάπην μου» (σελ. 86).

Καί ὁ Κύριος τόν ἀξίωσε νά θυσιάσῃ τή ζωή του. Τοῦ ἔδωσε τό ἀνώτερο χάρισμα, τό χάρισμα τοῦ μαρτυρίου (Φιλιπ. α' 29). Τό χάρισμα, πού καί τόν ἱεραπόστολο σώζει καί τήν ἱεραποστολή εὐλογεῖ.

Σπόρος εὐαγγελικός, πού ποτίζεται μέ δάκρυα προσευχῆς καί μετανοίας καί μέ τό αἶμα τοῦ μαρτυρίου, δέν μπορεῖ νά μή καρποφορήσῃ, νά μήν αὐξηθῆ καί νά μήν ἀποδώσῃ «έκατονταπλασίονα».

Ἐσωτερική - ἐξωτερική ἱεραποστολή

• Ἄν ἡ ἱεραποστολή εἶναι ἐσωτερική καί ἐξωτερική, τότε ὁ Κοσμᾶς δούλεψε καί γιά τίς δύο.

Ἐσωτερική δέν εἶναι ἡ ἀποστολική ἀγάπη γιά τήν πατρίδα μας. Ὅχι. Καί στό χώρο μας ὅ,τι κηρυκτικό, ἀποστολικό, εὐαγγελικό συντελεῖται, στήν ἐξωτερική ἱεραποστολή ἀνήκει. Ὅχι μόνο γιατί εἶναι κινήσις πρὸς τά ἔξω, ἀλλά καί γιατί ὁ τόπος μας ἀγρίεψε περισσότερο ἀπό ἀγρίους τῆς ζούγκλας. Μαύρισε πῶς πολύ ἀπό τοὺς μαύρους!

Ἐπομένως ἔχει ἀνάγκη ἀμεσης ἐπέμβασης τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Κι αὐτή μόνο μέ τήν καθαρὴ καί ἀνιδιοτελεῖ εὐαγγελική ἱεραποστολή μπορεῖ νά ξαναθίσῃ.

Ὅταν, λοιπόν, λέμε, «ἐσωτερική» ἱεραποστολή, ἐννοοῦμε ἐκείνη πού κάθε ἱεραπόστολος ὀφείλει νά κάνῃ γιά τόν ἑαυτό του πρὶν ξεκινήσῃ γιά τήν ὅποιαδήποτε ἐξωτερική ἱεραποστολή. Εἶναι ἡ ἱεραποστολή στό χώρο τῆς ψυχῆς, τῆς καρδιάς καί τῆς διάνοιας. Γιά κάθε ἱεραπόστολο ἰσχύει τό τοῦ ἀγίου Γρηγορίου: «Καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον καί εἶτα καθάραι. Ἀγιασθῆναι καί εἶτα ἀγιάσαι. Φωτισθῆναι καί εἶτα φωτίσαι» (Ε.Π.Ε. 1,164).

Ἡ λεγόμενη ἐξωτερική ἱεραποστολή δέν μπορεῖ νά ἔχῃ καρπούς, ὅταν μετατρέπεται σέ ὀρθόδοξο τουριστικό πέρασμα ἀπ' τίς χώρες τῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Ἀσίας, ἢ ὅταν καταντᾷ ἕνα μόνο κοινωνικό ἔργο, ἢ ὅταν εἶναι ἔργο πνευματικῆς ρηχότητος καί ἐπιπολαιότητος, ἢ ὅταν φαντάζει πρὸς φωτογράφησι καί ἐπίδειξι!

Αὐτά παρατηροῦνται ὅταν ὄσοι ξεκι-

νοῦν γιά τήν ἐξωτερική, δέν ἔχουν πραγματώσει πρῶτα τήν ἐσωτερική ἱεραποστολή. Προτοῦ νά φυτέψουν τά ἄνθη τῆς Ἀλήθειας στό παρθενακὸ δάση τῆς Ἀφρικῆς, δέν ἔχουν ξεριζώσῃ τά ἀγκάθια ἀπ' τή δική τους ψυχὴ· τά ἀγκάθια ἀγρίων παθῶν, ἀλλά καί τά ζιζάνια τῆς ἀμφιβολίας μέσα τους. Ἐτοιμόρροπες ὑπάρξει πάμε νά οἰκοδομήσουμε ἄλλους!

Γιά μεγαλεπίβολα σχέδια μιᾶς παγκόσμιας ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς χωρὶς ἐσωτερικὴ ζωὴ καί ἀγιότητα, θά ἰσχύῃ πάντοτε ἡ παραβολὴ τοῦ Κυρίου γιά τόν οἰκοδομοῦντα πύργο (Λουκ. ιδ' 28-32). Γελούσαν ὄλοι μέ τά χάλια τῆς ἐπιπολαιότητάς του ξεκινούσε ἔργο χωρὶς νᾶχη «τά πρὸς ἀπαρτισμόν», τά ἀναγκαῖα ὑλικά.

Ἐκίνησε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς· πύργωσε τό ἔργο του. Μά εἶχε ἐξασφαλίσῃ τά «πρὸς ἀπαρτισμόν». Πῶς; Ἦταν ἄνθρωπος δυνατῆς καί θερμῆς προσευχῆς.

Μερικοὶ νομίζουν, ὅτι ἱεραποστολὴ σημαίνει ἐξωστρέφεια.

Λάθος! Τότε κινεῖται σωστά καί ἀποδοτικά ἡ ἀγάπη πρὸς τά ἔξω, ὅταν πρῶτα κινῆται πρὸς τά πάνω καί πρὸς τά μέσα. Ἦ, καλύτερα, συγχρόνως γίνονται αὐτὲς οἱ τρεῖς κινήσεις:

□ Ἡ προσευχὴ (κινήσις πρὸς τά πάνω).

□ Ὁ προσωπικὸς ἀγώνας (κινήσις πρὸς τά μέσα).

□ Ἡ ἱεραποστολή (κινήσις πρὸς τά ἔξω).

Τό ἀεροπλάνο τότε ἔχει ἐπιτυχεῖς πτήσεις, ὅταν εἶναι ἐφωδιασμένο μέ καύσιμα. Καί ἡ ἀποστολικὴ πτήσις τότε στέφεται μέ ἐπιτυχία, ὅταν ὑπάρχῃ ἐσωτερικὸς ἀνεφοδιασμός. Τα καύσιμα γιά τό τρέξιμο τῆς ἱεραποστολῆς τά βρίσκει κανεὶς στό κελλί τῆς προσευχῆς, στό μοναστήρι τῆς περισυλλογῆς, καί στό πρᾶτήριο πού λέγεται ἐξομολογητήριον.

Προσευχὴ καί ἀκτημοσύνη

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς διέθετε ἀφθονα πνευματικὰ καύσιμα, καί διότι εἶχε ζήσει στό μοναστήρι, καί διότι συνεχῶς ἀνεφοδιαζόταν μέ τήν προσευχὴ.

Πίστευε πολὺ στὴ δύναμι τῆς προσ-

ευχής, και μάλιστα της νοεράς στή δύναμι του ονόματος του Ίησοῦ: «Καταλαβαίνετε, λοιπόν, παιδιά μου, τί δύναμιν έχει ο πανάγιος Σταυρός. Όμως μέ του Κυρίου ἡμῶν Ίησοῦ Χριστοῦ τό ὄνομα νά πηγαίνετε εἰς τόν παράδεισον» (σελ. 217).

• Ἄν στό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς ἀναζητῆται πρότυπο, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός ἐξακολουθεῖ νά εἶναι τό ἀληθινό, τό σωστό, τό ἰσορροπημένο πρότυπο τῆς γνήσιας καί καρποφόρου ἱεραποστολῆς.

Ἀκτῆμων, ταπεινός, ἀσκητής, ζηλωτής, διδακτικός, ἀκούραστος σποριαῖς τοῦ Εὐαγγελίου. «Μελετώντας -λέει- τό ἅγιον καί ἱερόν Εὐαγγέλιον, εὔρον τόν λόγον ὁποῦ λέγει ὁ Χριστός μας: πῶς χάρισμα σου ἔδωσα καί ἐγώ τήν χάριν μου, χάρισμα νά τήν δώσης καί σύ εἰς τοὺς ἀδελφούς σου, χάρισμα νά διδάσκης, χάρισμα νά συμβουλευῆς, χάρισμα νά ἐξομολογῆς, καί ἀνίσως καί ζητήσης νά πάρης τίποτε πληρωμῆν διά τήν διδασχῆν, ἢ πολλά ἢ ὀλίγα, ἢ ἕνα ἄσπρο, ἐγώ σέ θανατώνω καί σέ βάνω εἰς τήν κόλασιν.

Ἀκούοντας καί ἐγώ, ἀδελφοί μου, αὐτόν τόν γλυκύτατον λόγον ὁποῦ λέγει ὁ Χριστός μας, χάρισμα νά δουλεύωμεν καί τοὺς ἀδελφούς μας, εἰς τήν ἀρχῆν μου ἐφάνη βαρῦς ὁ λόγος, ὕστερον ὅμως μου ἐφάνη γλυκύτερος ὡσπερ μέλι καί κηρίον, καί ἐδόξασα καί δοξάζω χιλιάδες φορές τόν Χριστόν μου ὁποῦ μ' ἐφύλαξε ἀπό τοῦτο τό πάθος τῆς φιλαργυρίας, καί μέ τήν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ίησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἑσταυρωμένου καί Θεοῦ δέν ἔχω μήτε σακκούλα, μήτε σπίτι, μήτε κασέλλα, μήτε ἄλλο ράσο ἀπό αὐτό ποῦ φορῶ...» (σελ. 89-90).

• Ὡς γνήσιος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας καί ἱεραπόστολος ζοῦσε καί ἀγωνίζοταν γιά τή συνέχισι τῆς ἱεραποστολῆς.

Ἡ ἱεραποστολή συνεχίζεται

□ Ὁ Σταυρός, ποῦ ἄφηνε παντοῦ, θύμιζε τό πέρασμα τῆς ἱεραποστολῆς.

□ Θύμιζε τά ματωμένα ἴχνη τοῦ Κυρίου.

□ Θύμιζε τό καθῆκον ὄλων, νά τρέχη ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί νά κατακτᾶ καρδιές.

Ὅταν ἔφευγε ἀπό ἕνα τόπο, συνιστοῦσε νά ὀργανώνωνται ἱεραποστολικές ὁμάδες, μέ κέντρο τή μελέτη τῆς Ἁγ. Γραφῆς. «Νά καθήσετε ἀπό πέντε, δέκα, νά συνομιλῆτε αὐτά τά θεῖα νοήματα, νά τά βάλετε μέσα εἰς τήν καρδίαν σας, διά νά σᾶς προξενήσουν τήν αἰώνιον ζωήν» (σελ. 114).

Αὐτό θά πῆ ὀρθόδοξος παράδοσις. Νά μεταδίδεται ἡ ἱεραποστολική φλόγα. Αὐτῆς τῆς ἱεραποστολικῆς παραδόσεως διάκονοι εἶναι οἱ χριστιανοί.

Τιμῆ σ' ἕνα μεγάλο ἱεραπόστολο, ὅπως ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, σημαίνει:

• Ἡ δάδα τῆς ἱεραποστολῆς νά περνᾶ ἀπό χέρι σέ χέρι.

• Ἡ ἀποστολική καί ἱεραποστολική πορεία τῆς Ἐκκλησίας νά συνεχίζεται μέχρι νά φτάση τό φῶς τοῦ Χριστοῦ στά πέρατα τῆς γῆς, μέχρι τό τελευταῖο χωριό, μέχρι τό τελευταῖο σπίτι, μέχρι τήν τελευταία ἀδελφή ψυχῆ.

Ὅταν ἡ Ἐκκλησία σταματήσῃ τήν ἱεραποστολική της πορεία, θά ἔχη πεθάνει. Θά ἔχη μπεῖ στό μουσεῖο τοῦ παρελθόντος. Ἐπειδή ὅμως ἡ Ἐκκλησία ποτέ δέν θά μπεῖ στό μουσεῖο τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' εἶναι ἡ δυναμική τοῦ παρόντος· ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα τοῦ ζῶντος Ίησοῦ Χριστοῦ, ποτέ δέν θά πεθάνῃ, γι' αὐτό καί ποτέ δέν θά παύσῃ ἡ ἱεραποστολική της πορεία.

Ποτέ δέν θά λείψουν τά ἱεραποστολικά πρόσωπα. Στήν ἔνδοξο χορεία τῶν ἱεραποστόλων, ποῦ ἔχει νά ἐπιδείξῃ ἕναν Παῦλο, ἕναν Χρυσόστομο, ἕναν ἅγιο Κοσμᾶ Αἰτωλό, ἀνήκουν καί ὅλοι οἱ ἱεραπόστολοι τοῦ σῆμερα, ποῦ, ἔστω λίγοι, μεταλαμπαδεύουν τό ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ, μεταδίδουν τό μήνυμα τῆς σωτηρίας καί προβάλλουν τήν Ἐκκλησία σ' ὅλα τά σημεῖα τοῦ πλανήτη μας.

Μέ τό «πορευθέντες» τῶν ἱεραποστόλων συμπορεύεται ὁ Θεός τοῦ χτές, τοῦ σῆμερα, τοῦ αὔριο. Συντρέχει, συνεργεῖ, καί ὑψώνει τά χέρια τῶν ἱεραποστόλων φωνάζοντας σ' Ἀνατολή καί Δύσι: «Δεῦτε λάβετε φῶς...»!

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Χριστούγεννα! Ἡ γλυκειά παρουσία

Ἡ πρώτη παρουσία

Τά Χριστούγεννα εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ στή γῆ. Ἡ πρώτη παρουσία, ἀφοῦ θά ὑπάρξῃ καί ἡ δευτέρα παρουσία. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ παρουσία τῆς ἀγάπης γιά τή δικαιοσύνη. Ἡ δευτέρα εἶναι ἡ παρουσία τῆς δικαιοσύνης γιά τήν ἀγάπη. Ἡ πρώτη παρουσία ὑπῆρξε καί εἶναι πολύ δυσκολώτερη τῆς δευτέρας.

Τί εἶναι δυσκολώτερο, νά συσσωρευτῇ ὅλη ἡ ἡλιακή φύσις καί ἐνέργεια μέσα σ' ἓνα σπήλαιο, ἤ νά ἐμφανιστῇ στόν ὀρίζοντα ὁ ἥλιος, διαθλώντας παντοῦ τίς ἀκτίνες του;

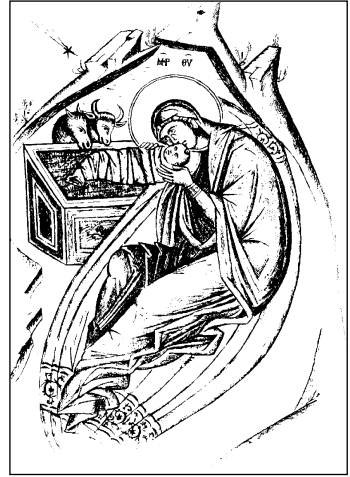
Ἀσφαλῶς τό πρῶτο. Κατά τή δευτέρα παρουσία θά ἐμφανιστῇ ὁ Κύριος Ἰησοῦς ὡς ὁ Ἕνας τῆς Τρισηλίου

Θεότητος. Ἡ λάμψις Του θά καλύπτῃ τά σύμπαντα. Στήν πρώτη ὅμως παρουσία ἔγινε τό πολύ δύσκολο. Μέσ' στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ εἶναι συσσωρευμένη ἡ ὑποστατική παρουσία τοῦ Θεοῦ καί ὅλη ἡ ἀγαπητική Του ἐνέργεια.

- Στήν περίπτωσι τοῦ ἡλιακοῦ συσσωρευτῇ συγκεντρώνεται μικρό μέρος τῆς ἡλιακῆς ἐνέργειας. Τό σπήλαιο ὅμως τῆς Βηθλεέμ συγκέντρωσε ὅλη καί τήν ἀπρόσιτη οὐσία καί τήν ἐνέργεια τῆς Θεότητος.

- Στό κοῖλο κάτοπτρο συγκεντρώνονται μερικές μόνο ἀπ' τίς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Μέσα ὅμως στήν Παρθένο Μητέρα, τό καθαρῶτατο κάτοπτρο, συγκεντρώθηκαν ὅλες οἱ ἀκτίνες τῆς Θεότητος.

Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πιό ὠραία, ἡ πιό γλυκειά. Τό ἴδιο εἶναι νά βλέπῃς ἓνα χαμογελαστό παιδί καί τό ἴδιο ν' ἀντικρύζῃς ἓναν αὐστηρό καί ἀδέκαστο κριτή; Ὅσοι δεχτοῦν τή γλυκειά παρουσία τῆς ἀγάπης, δηλαδή, τά Χριστούγεννα, αὐτοί δέν θά τρέμουν τήν αὐστηρή παρουσία τῆς μελλούσης κρίσεως.

- Τό θεϊκό χαμόγελο τῶν Χριστουγένων ἀντισταθμίζει τήν αὐστηρότητα τῆς ἀμετάκλητης δικαιοσύνης τῆς Κρίσεως.

Ἀνθρώπινη προσέγγισις

Χριστούγεννα:

Γλυκειά ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Πῶς ἐμφανίστηκε; Ὡς ἄνθρωπος.

- Θά μπορούσε νά ἐμφανιστῇ ὡς ὑπεράνθρωπος. Ἄλλ' ἓναν ὑπεράνθρωπο τόν θαυμάζεις ἴσως ἀπό τρόμο· δέν τόν ἀγαπᾷς σάν δικό σου πρόσωπο.

- Θά μπορούσε νά ἐμφανιστῇ ὡς ἄγγελος. Ἄλλ' ἓναν ἄγγελο τόν θαυμάζουμε γιά τήν καθαρότητά του, χωρίς νά τόν θεωροῦμε ἓνα μ' ἐμᾶς. Ἄν ἐμφανιζόταν ὡς ἄγγελος ὁ Χριστός, θά μᾶς ἀγαποῦσε μέν, ἀλλά δέν θά μπορούσε νά θυσιάσῃ, νά σταυρωθῇ γιά μᾶς.

- Θά μπορούσε νά ἐμφανιστῇ ὡς οὐράνιο πρόσωπο. Ἀλλά τότε θά παρέμενε ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος.

Πῆρε ἀνθρώπινη μορφή (Φιλιπ. β' 7).
«Ἦλθεν ἐπί γῆς διά φιλάνθρωπίαν, ἄν-

θρῶπος γενόμενος ἀτρέπτως» (αἶνος δ' ἤχου). Ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται ἀπ' τὴν ἀνυπαρξία, γεννιέται, καὶ πορεύεται πρὸς τὸ θάνατο. Ὁ Χριστός, ὡς ἄνθρωπος γεννιέται, ἐνῶ προϋπάρχει ὡς Θεός.

• Παίρνει τὴν ἀνθρώπινη φύσι, πού ἦταν μολυσμένη, γιὰ νὰ τὴν ἀγιάση.

• Προσλαμβάνει τὴν ἀρρωστημένη ἀνθρώπινη φύσι, νὰ τὴν θεραπεύση, ἀφοῦ «τό ἀπρόσληπτον ἀθεράπευτον».

• Παίρνει τὴν ἀνθρώπινη φύσι, πού εἶναι θνητή, γιὰ νὰ τὴν ἀναστήση, νὰ τὴν ἀπαθανάτιση. Λέει σχετικά ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: «Ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος ἔνεκα τοῦ ἀγιάζειν τὴν σάρκα γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ Κύριος ὢν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ δούλου ἦν· δούλη γάρ τοῦ Λόγου πᾶσα κτίσις ἢ παρ' αὐτοῦ γενομένη καὶ ποιηθεῖσα» (Ε.Π.Ε. 2,244). Μετάφρασις: Ὁ Λόγος ὅμως τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἀγιάση τὴ σάρκα. Καὶ ἐνῶ εἶναι Κύριος, παρουσιαζόταν μέ τὴ μορφὴ τοῦ δούλου. Καὶ εἶναι Κύριος, διότι ὀλόκληρη ἢ κτίσις εἶναι δούλη Του, ἀφοῦ ἀπ' Αὐτόν πλάστηκε καὶ δημιουργήθηκε.

Σάρκα παθητή

Γλυκειά ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Ἐμφανίστηκε μέ σάρκα.

• Θά μπορούσε νὰ ἐμφανιστῆ αἶλος. Ἀλλά δέν θά εἶχε ξεχωριστὴ ἀγάπη.

• Ἡ ἀγάπη τότε εἶναι σπουδαία, ὅταν εἶναι φορτωμένη. Ὁ Χριστός ἀπὸ ἀγάπη φορτώθηκε τὴ σάρκα, τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἀνθρώπινη φύσι.

• Ἡ ἀγάπη τότε εἶναι συγκινητική, ὅταν συγκαταβαίνει στὴ θέσι τοῦ ἄλλου. Ὁ Χριστός, φορώντας σάρκα, δέν κατέβηκε ἀπλῶς, ἀλλά συγκατέβηκε.

• Ἡ ἀγάπη τότε εἶναι ἀληθινή, ὅταν πεθαίνει γιὰ τὸν ἄλλον. Σαρκομένη Ἀγάπη σημαίνει Σταυρωμένη Ἀγάπη. Ἄν δέν ἔπαιρνε σάρκα, δέν θά πάθαινε καὶ δέν θά πέθαινε.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο», διακηρύττει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Καὶ προσ-

θέτει: «Καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ» (Ἰωάν. α' 14). Διὰ μέσου τῆς σαρκώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ βλέπουμε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ τηλεσκόπιο βρίσκεται μέν στὴ γῆ, ἀλλά μ' αὐτὸ βλέπουμε οὐράνια σώματα, τὰ ἄστρα, ὁμορφίες ὑπεργήινες.

• Ἡ σάρκα, πού προσέλαβε ὁ Χριστός, εἶναι ὑλική. Μέ τὴ σάρκα ὅμως αὐτὴ βλέπουμε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

• Ἡ σάρκα τοῦ Χριστοῦ ἀποδείχτηκε Ἀναμάρτητη καὶ Ἀθάνατη, ἀφοῦ μέ τὸν ἐκούσιο θάνατό της νίκησε τὸν ἀκούσιο θάνατό μας.

Τὸ παιδί λέει τὰ κάλαντα!

Γλυκειά ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Ἐμφανίστηκε μέ τὸ γλυκύτερο ἀνθρώπινο πρόσωπο, ὡς παιδί. Δέν ἐμφανίστηκε ὡς ἄνδρας μέ γιγαντιαίες διαστάσεις καὶ δυνάμεις, φοβερός καὶ τρομερός. Ἐμφανίστηκε ὡς παιδί.

• Τὰ παιδιὰ εἶναι ἡ γλύκα τῆς ζωῆς.

• Τὰ παιδιὰ στὴ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων χτυπᾶνε τίς πόρτες καὶ ρωτᾶνε:

—Νὰ τὰ ποῦμε;

ἽΟποιος ἀνοίγει, ἀκούει τὰ κάλαντα:

—Καλὴν ἡμέραν, ἄρχοντες...

• Τὸ μικρὸ παιδί, ὁ Ἰησοῦς, χτυπᾶ τὴν πόρτα τῆς καρδιάς μας.

—Νὰ τὰ ποῦμε;

Ἐν τοῦ ἀνοίξης, θά πῆ καὶ σέ σένα:

—Καλημέρα, ζωὴ! Φύγε, θάνατε!

—Καλημέρα, χαρά! Φύγε, πόνε!

—Καλημέρα, ἀγάπη! Φύγε, μῖσος!

—Καλημέρα, λύτρωσις! Φύγε, ἁμαρτία!

—Καλημέρα, ἐλπίδα! Φύγε ἀγωνία!

—Καλημέρα, ἀδελφοί!

Εἶναι τὰ κάλαντα τοῦ μικροῦ Χριστοῦ. Ἄς τ' ἀκούσουμε προσεκτικὰ ὅπως τὰ τραγουδάει ὁ Ἡσαΐας καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνει ὁ Μεσσίας:

«Εὐαγγελισασθαι πτωχοῖς

ἀπέσταλκέ με·

ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους

τῆ καρδία,

κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν
καί τυφλοῖς ἀνάβλεψιν,
ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει,
κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν»
(*Ἦσ. ξα' 1. Λουκ. δ' 18*).

Ὁ φτωχούλης τοῦ Θεοῦ

Γλυκειά ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ.
Παρουσιάστηκε φτωχός.

• Θά μπορούσε νά ἐμφανιστῆ πλούσιος καί ἐντυπωσιακός, ὅπως δυστυχῶς ἐπιθυμοῦν πολλοὶ λεγόμενοι χριστιανοὶ νά ἐμφανίζωνται.

Χριστούγεννα! Ἡ μεγαλειότητα τοῦ οὐρανοῦ ντυμένη τὴν ἀπλότητα τῆς φάτνης.

• Φτωχός γεννήθηκε ὁ Χριστός, γιὰ νά ζεστάνη τούς φτωχοῦς.

• Ἄστεγος, γιὰ νά συντροφεύη τούς ἀστέγους καί νά βρῖσκεται μαζί τους στίς σκηνές.

• Ἐξόριστος, γιὰ ν' ἀνήκη πιά πολὺ στοὺς διωκομένους.

• Μόνος, γιὰ νά συντροφεύη τὰ μοναχικά ἄτομα, ἀλλὰ καί γιὰ νά μᾶς ἀπαλλάσῃ ἀπ' τὸ αἶσθημα τῆς μοναξιάς.

Στῆς φτώχειας τοῦ Χριστοῦ τὸ μεγαλεῖο, βρῖσκεῖς τὰ πλούτη σου, ψυχῇ!

Ἄστρο λαμπρό τούς ὀδηγεῖ

Γλυκειά ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ.
Πῶς ἐμφανίστηκε;

• Παρουσιάστηκε ὡς ἄστρο μέσα σέ κατασκότεινη νύχτα.

Ἐκεῖνο, τὸ ἄστρο ἀπ' τὴν ἀνατολή, καθωδήγησε τούς μάγους στὴν Ἀλήθεια, στὴν ἀληθινὴ λατρεία καί προσκύνησι.

Θά μπορούσε ὁ Χριστός νά ἐμφανιστῆ ὡς ἥλιος, ἀπειρῶς ἀσφαλῶς λαμπρότερος ἀπ' τὸ φυσικὸ ἥλιο. Ἀλλὰ θά θαμπωνόμασταν.

Ἦρθε σάν ἄστρο. Ταπεινός, μά πού ξεχώριζε στό σκοτάδι.

Στό σκοτάδι τῆς ζωῆς τὸ Ἄστρο τῆς Βηθλεέμ μᾶς κατευθύνει. Ρίχνει μπροστά μας τόσο φῶς, πού δέν θαμπώνει, δέν ζαλίζει, δέν κατακαίει.

Μέ ἰλαρότητα ἀγάπης μᾶς χειραγωγεῖ στό δρόμο πρὸς τὸ Φῶς.

Οὐσία - Παρουσία - Ἀπουσία

Ἡ πρώτη παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἄς γίνῃ ἡ οὐσία τῆς ζωῆς μας. Τὰ «ρεβεγιόν» μόνο Χριστούγεννα δέν θυμίζουν.

• Ὁ Χριστός, γεννημένος σέ κάποιες φάτνες τῆς Ἀφρικῆς, σέ καλύβες, ἀπειλεῖται ἀπ' τὸν Ἡρώδη τῆς πείνας. Κι ἐμεῖς ἐδῶ σπαταλάμε ἀμύθητα ποσά, τάχα νά γιορτάσουμε Χριστούγεννα.

• Ὁ Χριστός, γεννημένος σέ μητρικές κούνιες, ἀπειλεῖται ἀπ' τὸ φορικτὸ Ἡρώδη τῆς ἐκτρόσεως. Κι ἐμεῖς χτυπάμε χριστουγεννιάτικες καμπάνες γιὰ τὸ Χριστό, πού δέν γεννιέται!

• Τὰ μηνύματα τῶν ἐπισήμων δέν μιλάνε γιὰ τὸ Χριστό. Ὑπάρχει ἀπουσία Χριστοῦ μέσα τους. Ψυχρά λόγια γιὰ τὴν πιὸ θερμὴ γιορτῆ. Ὑποκριτικά λόγια γιὰ τὴν πιὸ μεγάλη ἀλήθεια.

• Τὰ λαμπιόνια καί τὰ σεληνόδεντρα δέν εἶναι Χριστούγεννα. Βιτρίνες ψεύτικες κάποιας κακόγουστης χριστουγεννιάτικης φαντασίας, μέ περιεχόμενο μηδέν.

Κάθε χρόνο τὰ ἴδια. Χριστούγεννα χωρὶς Χριστό. Καρμπόν τὰ ψώνια τὰ χριστουγεννιάτικα.

• Ἡ τεχνολογία δέν φτιάχνει Χριστούγεννα.

• Ἡ θεολογία φέρνει τὰ Χριστούγεννα. Ἡ πίστις καί ἡ μετάνοια φέρνουν τὸ Χριστό μέσα μας.

• Ὅταν βροῦμε τὴν οὐσία τῆς πίστεως, τότε θά ζήσουμε τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

• Ὅταν βροῦμε τὴν οὐσία τῆς μετανοίας, τότε θά ζήσουμε τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδιά μας.

• Ὅταν δείξουμε τὴν οὐσία τῆς ἀγάπης, τότε θά ζήσουμε τὴν παρουσία τῆς σαρκωμένης Ἀγάπης.

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Χριστουγεννιάτικο συλλείτουργο

Χριστουγεννιάτικο συλλείτουργο! Ὁ **ἕνας** ἄγγελος καί οἱ **πολλοί** ἄγγελοι. Καί στή λατρεία ὑπάρχει ὁ ἕνας καί οἱ πολλοί. Ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ ἐπίσκοπος, ὁ «*ἄγγελος*» κατά τήν Ἀποκάλυψη, πού προΐσταται τῆς κοινῆς λατρείας, καί οἱ πολλοί, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, οἱ πιστοί.

• Στή λειτουργία τῶν Χριστουγέννων θαυμάζουμε τόν ἕνα, τόν ἄγγελο, πού εὐαγγελίζεται τούς βοσκούς τῆς Βηθλεέμ. **Λειτουργικά** πνεύματα οἱ **ἄγγελοι** στέλνονται ἀπ' τό Θεό «εἰς διακονίαν διά τούς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἐβρ. α' 14). Ὅλα τά **Θεοφανικά** γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λειτουργοῦνται ἀπό ἀγγέλους. Ἔτσι καί στή Γέννησι. «Ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς (στούς ποιμένες) καί δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Καί εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· Μή φοβεῖσθε· ἰδοὺ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντί τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστός Κύριος, ἐν πόλει Δαβίδ».

Στή λειτουργία τῶν Χριστουγέννων θαυμάζουμε καί τούς πολλούς. Ἄγγελοι καί αὐτοί. **Συμφάλλον**, τραγουδᾶνε μαζί. Ὑμνοῦν ὅλοι μαζί τό μοναδικό γεγονός. Συνδοξολογοῦν. «Καί ἐξαίφνης ἐγένετο **σύν** τῷ ἀγγέλῳ **πλήθος στρατιῶν** οὐρανοῦ αἰνούντων τόν Θεόν καί λεγόντων· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β' 9-14).

• Τό ἴδιο σέ κάθε θεία λειτουργία πρέπει νά συμβαίνει.

Μποροῦμε νά φανταστοῦμε στή μυσταγωγία τῆς νύχτας τῆς Γεννήσεως νάχουν στηθῆ δυό στασιδία γιά δυό ψάλτες - ἀγγέλους, πού μόνο αὐτοί ἀνυμνοῦν τήν ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, τό πλήθος τῶν ἀγγέλων, εἶναι ὑποχρεωμένοι νά στέκουν **βουβοί** κι ἀμίλητοι;

Αὐτό, πού στήν ὑποδειγματική λυτρωτική λειτουργία (στή Γέννησι τοῦ Χριστοῦ) εἶναι ἀδιανόητο, γιατί συμβαίνει στή δική μας λειτουργία;

Δέν θεωροῦνται **ἄγγελοι** καί οἱ πιστοί, πού συμμετέχουν στή θεία λειτουργία; Παραστέκουν βεβαίως καί ἀσώματοι ἄγγελοι γύρω ἀπ' τήν ἁγία Τράπεζα, «*μυριάδες ἀγγέλων καί χιλιάδες ἀρχαγγέλων*», ἀλλά συμπροσεύχονται καί συνυμνοῦν καί οἱ χριστιανοί, «οἱ **τά Χερουβίμ μυστικῶς εἰκονίζοντες καί τῆ ζωοποιῶ Τριάδι τόν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες**». Ὅλοι οἱ χριστιανοί, κι ὄχι μόνο ἕνας, ὁ ψάλτης, καλοῦνται ν' ἀποθέσουν τήν ὥρα τῆς λατρείας «*πᾶσαν τήν βιωτικήν μέριμναν*», γιά νά ὑποδεχτοῦν ὅλοι μαζί «*τόν Βασιλέα τῶν ὄλων, ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως δορυφορούμενον τάξεσιν*».

• Δέν εἶναι κοινή ἡ λατρεία; Ὅλα **κοινά** τά τῆς πίστεώς μας. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τό βάπτισμα τό αὐτό ἔχομεν ἐκάτεροι, πνεύματος ἠξιώθημεν ἐνός, ἐπί τήν αὐτήν βασιλείαν σπεύδομεν ἐκάτεροι, ἀδελφοί ὁμοίως ἐσμέν τοῦ Χριστοῦ. Πάντα ἡμῖν κοινά*» (Ε.Π.Ε. 23,86).

Οἱ **προσευχές** τῆς λατρείας εἶναι **κοινές**. Ὅλες ἔχουν τό «**ἐν**» καί τό «**σύν**». Ἀναπέμπονται «*ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι*» καί «*σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις*». Στήν εὐχή τοῦ τρίτου ἀντιφώνου, πρῖν ἀπό τή λεγόμενη «Μικρά» εἴσοδο, γίνεται ξεκάθαρα λόγος γιά **κοινές προσευχές** καί γιά **ἁρμονική συμφωνία** ὄλων τῶν ἐκκλησιαζομένων, κλήρου

καί λαοῦ: «Ὁ τὰς κοινὰς ταύτας καί συμφώνας ἡμῖν χαρισάμενος προσευχάς, ὁ καί δυοῖ καί τρισὶ συμφανοῦσι ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου τὰς αἰτήσεις παρέχειν ἐπαγγελάμενος, αὐτὸς καί νῦν τῶν δούλων σου τὰ αἰτήματα πρὸς τὸ συμφέρον πλήρωσον, χορηγῶν ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι τὴν ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας, καί ἐν τῷ μέλλοντι ζωὴν αἰώνιον χαριζόμενος».

● Καί οἱ ὕμνοι τῆς λατρείας εἶναι κοινοί. Ὅπως ἀποτελεῖ παρέκκλισι ἀπ' τῆ λειτουργικῆ κοινωνία ἢ λεγόμενη «**ιδιωτικῆ**» λειτουργία, ἢ ἔστω, ἄστοχος, ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός, ἔστι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο δέν ἐπιτρέπει **ιδιωτικοποίησι** τῆς λατρείας. «**Πάντες**», ὅλοι μαζί προσεύχονται. Ὅλοι μαζί ψάλλουν. Ὅλοι μαζί ἀπολαμβάνουν τὸ πανηγύρι τῆς χαρᾶς, ποῦ καλεῖται θεία λειτουργία.

Προϊσταται βεβαίως ὁ λειτουργός, πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος. Ἀλλὰ στίς δεήσεις καὶ ἱκεσίες του ἀπαντοῦν ὅλοι οἱ πιστοί. Τελεῖ ὁ ἱερεὺς τὴ θεία Λειτουργία. Ἀλλὰ στὰ ὅσα εὐχεται ἔχει συμπροσευχομένους ὅλους τοὺς ἐκκλησιαζομένους. Οἱ πιστοὶ δέν παρίστανται ἀπλῶς, ἀλλὰ **συμπαρίστανται**. Δέν προσεύχονται ἀπλῶς, ἀλλὰ **συμπροσεύχονται**. Δέν μετέχουν ἀπλῶς, ἀλλὰ **συμμετέχουν**.

Ὅλοι οἱ ὕμνοι εἶναι κοινοί. Ἀπόδειξι χειροποιαστῆ εἶναι ὁ πρῶτος πληθυντικός, ποῦ χρησιμοποιεῖται σέ ὅλους τοὺς ὕμνους καί σέ ὅλες τίς εὐχές, πλὴν μιᾶς εὐχῆς, ἐκείνης τοῦ Χερουβικοῦ («Οὐδείς ἄξιος...»). Ὅλοι μαζί λένε: «Σέ ὕμνοῦμεν, Σέ εὐλογοῦμεν, Σοὶ εὐχαριστοῦμεν».

● Ὅταν πρόκηται γιὰ φαγητό ἢ ποτό (βρῶσι καί πόσι) δέν ἐξουσιοδοτοῦμε ἓνα ἢ δύο πρόσωπα νά φάνε ἢ νά ποῦνε γιὰ λόγου μας! Ὅλοι μετέχουν τῆς βρώσεως καί τῆς πόσεως. Πῶς τώρα υπέκλεψαν, τρόπον τινά, δύο πρόσωπα, οἱ λεγόμενοι ψάλτες, καί γεύονται (ἂν γεύονται!) μόνο αὐτοὶ τῆ γλυκύτητα τῶν ὕμνων; Τό δικαιολογοῦν μάλιστα: «**Ἐμεῖς ἐκπροσωποῦμε τὸ λαό!**».

● Ὅταν ὁ λαός δέν κατανοῇ τὰ λεγόμενα καί τὰ ψαλλόμενα καί δέν μετέχη, τότε, στήν καλύτερη περίπτωσι, θά στέκη μέ **ἀπάθεια**. Στὴ χειρότερη, μὴ ἔχοντας τί νά κάνη, θά **κουβεντιάξη**, θ' ἀτακτῆ ἢ θά στριφογυρίζη νοερά ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «**Τινές οὕτως εἰσὶν ἀνόητοι καὶ βλάκες καὶ διαλελυμένοι, ὡς μὴμόνον ἐν τῷ καιρῷ τῶν κατηχουμένων, ἀλλὰ καί ἐν τῷ καιρῷ τῶν πιστῶν ἐσθάναι καὶ διαλέγεσθαι. Ἐντεῦθεν πάντα διέστραπται, ἐντεῦθεν πάντα ἀπόλωλεν, ὅτι ἐν τῷ καιρῷ, ἐν ᾧ μάλιστα δεῖ τὸν Θεόν καταλλάττειν, ἐν τούτῳ παροξύνοντες ἄπιμεν**» (Ε.Π.Ε. 19,78). Μετὰ φρασίς: Μερικοὶ εἶναι τόσο ἀνόητοι καί ἀπρόσεκτοι, ὥστε ὄχι μόνο κατὰ τὸν καιρὸ τῶν κατηχουμένων, ἀλλὰ καί κατὰ τὴν λειτουργία τῶν πιστῶν στέκονται καί κουβεντιάξουν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅλα ἔχουν διαφθαρεῖ. Γι' αὐτὸ ὅλα χάθηκαν, διότι κατὰ τὴν ὥρα ποῦ πρέπει νά συμφιλιωνώμαστε μέ τὸ Θεό, ἔμεῖς φεύγουμε ἀλλοῦ μέ τὸ μυαλό μας καί ἐξοργίζουμε τὸ Θεό.

● Ὅταν ὁ λαός δέν συμμετέχη, ἐπειδὴ τὸν ἀποξενώσαμε ἀπ' τὰ λειτουργικά δρώμενα, πῶς θ' ἀπαντᾷ σέ ὅσα ὁ ἱερεὺς λέει; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ρωτᾷ: «Πῶς ἐρεῖ (ὁ λαός) τὸ **ἁμῖν** ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ, ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδε;» (Α΄ Κορ. ιδ' 16). Εἶναι τόσο δύσκολο νά ἐξηγήσουν οἱ πρεσβύτεροι τὸ τί γίνεται τὴν ὥρα τῆς «**εὐχαριστίας**», ὥστε τὸ ἐκκλησίασμα στήν ἐπίκλησι τοῦ λειτουργοῦ «**Καὶ ποιήσον τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου**» καί στίς ἐπόμενες δύο ἐπικλήσεις νά ἀναφωνοῦν τὸ **Ἁμῖν** ὅλοι, «**ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ**»; Γιατί δέν ἀκούγεται στοὺς ναοὺς μας οὔτε κἂν αὐτὸ τὸ Ἁμῖν; Γιατί;

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Θά ντυθοῦμε τήν ἀφθαρσία καί τήν ἀθανασία

Α΄ Κορ. ιε΄ 53-56

Καινούργια ἐμφάνις (στ. 53)

Ἡ ζωή ξεκίνησε μέ τήν προοπτική τῆς ἀθανασίας. Καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ τή σάρκωσι, τή σταύρωσι καί τήν ἀνάστασι τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου, τήν ξαναφέρει στήν τροχιά τῆς ἀθανασίας. Ἡ ζωή «*παλινδρομεῖ εἰς τό πρῶτον*» (ἀναβαθμός α΄ ἴκνου).

Τόσο τό «τέλος», ἡ θεία σκοπιμότητα τῆς δημιουργίας, ὅσο καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μαζί μέ τή δικαιοσύνη, καθιστοῦν ἀναγκαῖα τήν ἀλλαγῆ, τήν κοινή ἀνάστασι καί τήν κατάλυσι τοῦ κράτους τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Αὐτή τήν ἀναγκαῖότητα ἐκφράζει στούς τελευταίους στίχους τοῦ ὕμνου τῆς Ἀναστάσεως ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Δεῖ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν*» (στ. 53). Στήν ἀπλοελληνική: «*Να! Αὐτό τό φθαρτό σῶμα πρόκειται νά ντυθῆ πῆ στολή τῆς ἀφθαρσίας καί αὐτό τό θνητό σῶμα νά ντυθῆ πῆ στολή τῆς ἀθανασίας*».

● Δέν καταστρέφει ὁ Θεός τό δημιουργημά του. Τό σῶμα εἶναι δημιουργημά τοῦ Θεοῦ, μέ εἰδική μάλιστα διεργασία τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Θεότητος. Αὐτό τό σῶμα, τό ταλαιπωρημένο ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς δοκιμασίες, τό παραδομένο γιά ἕνα διάστημα στήν ἀγκαλιά τῆς φθορᾶς, δέν μπορεί νά τό ἀφήσῃ ἔτσι ὁ Θεός.

Τώρα, πού τό παιδί τοῦ Θεοῦ ξαναγυρίζει στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα, εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτη νά ξαναντυθῆ «*τήν στολήν τήν πρώτην*» (Λουκ. ιε΄ 22). «*Δεῖ γάρ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν*» (στ. 53). Μιλάει βέβαια γιά τήν ἀφθαρσία τῆς αἰωνίου ζωῆς, γιά τήν ἀθανασία τῶν δικαίων καί ἁγίων, ἐκείνων, πού δέχτηκαν τό ἔλεος, τή δωρεά τῆς χάριτος, καί ἐπέδειξαν μετάνοια καί ἔλεος.

● Μέ τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν ἔχουμε τήν

ἀναπαλαίωσι, πού ἰσοδυναμεῖ μέ ἀνακαίνισι. Ἡ οἰκία τοῦ σώματος, πού φιλοξένησε τό πνεῦμα, καί πού δάνεισε τίς αἰσθήσεις καί τά μέλη γιά τήν ἐργασία τῆς ἀγάπης, θά εἶναι πλέον ἀφθαρτη. Δέν θά ὑπάρχη ὁ φθοροποιός. Ὅπως ἕνα κτήριο τό φθείρει ὁ χρόνος, ἀλλά καί ἐκτακτα φυσικά γεγονότα, σεισμοί, καταποντισμοί, πυρκαγιές κ.λπ., ἔτσι καί τό σῶμα τό φθείρει ἡ ἁμαρτία, καί διά τῆς ἁμαρτίας ὁ πόνος καί τελικά ὁ θάνατος. Ἀπό τή στιγμή, πού εἶπε ὁ Παῦλος στό στ. 26, ὅτι καταργεῖται ὁ θάνατος, τό σῶμα, ἀναστημένο, θά παραμένῃ «*εἰς αἰῶνας αἰῶνων*» ἀφθαρτο.

Θρίαμβος (στ. 54)

● Τόσο χαίρεται ὁ Παῦλος γιά τήν ἀποκατάστασι τοῦ ἀνθρώπου στήν ἀφθαρσία καί τή δόξα, πού γίνεται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὥστε σάν νά πανηγυρίζη. Καί ἀρχίζει τό θριαμβευτικό του παιᾶνα μέ τή διαπίστωσι, ὅτι πάει πιά, δέν ὑπάρχει θάνατος. Καταβροχθίστηκε. «*Ὅταν δέ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσθαι ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος: Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος*» (στ. 54). Στήν ἀπλοελληνική: «*Καί ὅταν αὐτό τό φθαρτό σῶμα θά ντυθῆ πῆ στολή τῆς ἀφθαρσίας καί αὐτό τό θνητό σῶμα θά ντυθῆ πῆ στολή τῆς ἀθανασίας, τότε θά πραγματοποιηθῆ ὁ λόγος τῆς Γραφῆς: Καταβροχθίστηκε ὁ θάνατος διαπαντός (ὀριστικῶς)*».

Ἐκπληρῶνεται ὁ προφητικός λόγος (Ἦσ. κ΄ 8). Καί λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος*»· *τουτέστιν, εἰς τέλος οὐδέ λείμανον αὐτοῦ μένει, οὐδέ ὑποστροφῆς ἐλπίς, τῆς ἀφθαρσίας τήν φθοράν ἀναλωσάσης*» (Ε.Π.Ε. 18α, 706). Μετάφρασις: «*Καταβροχθίστηκε ὁ θάνατος καί κατανικήθηκε*». Δηλαδή, ἐξαφανίστηκε ἐντελῶς. Οὔτε ἴχνος μένει ἀπό αὐτόν, οὔτε ἐλπίδα ἐπιστροφῆς, ἀφοῦ ἡ ἀφθαρσία ἐξαφάνισε τή φθορά.

Ποῦ ὁ θάνατος καί ἡ ἁμαρτία; (στ. 55-56)

Ἡ νίκη τῆς ζωῆς κατά τοῦ θανάτου καί ὁ τελικός θρίαμβος τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ κάνει τόν Παῦλο νά προκαλῆ τό θάνατο. Ἐναζητεῖ, τρόπον τινά, τήν παρουσία τοῦ θανάτου καί δέν βρίσκει. Ὁ θάνατος δέν πέθανε μόνο δυναμικά, κατά τό «θανάτω θάνατον παπίσας», ἀλλ' ἐξαφανίστηκε καί φυσιογνωμικά. *«Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος; Τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία, ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος»* (στ. 55-56). Στὴν ἀπλοελληνική: *«Ποῦ εἶναι, θάνατε, τὸ κεντρί σου; Ποῦ εἶναι, ἄδη, ἡ νίκη σου; Τὸ δὲ κεντρί τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ νόμος»*.

● Ποιός μπόρεσε μέσα στὴν ἱστορία ν' ἀντιταχτῆ στὸν ὁδοστρωτήρα τοῦ θανάτου; Φοβερός τρομοκράτης γιὰ ὅλους.

Καί ὅμως αὐτός ὁ τρομοκράτης, ὄχι ἀπλῶς φυλακίστηκε, ὄχι ἀπλῶς ἀποδυναμώθηκε, ἀλλὰ καί καταργήθηκε. Ἐπ' τῆ στιγμῆ, πού ἀγκιστρώθηκε ὁ θάνατος μέ τό ἀγκιστρο τοῦ ἐκουσίου θανάτου τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανόντος Ἰησοῦ, ἔπαψε ἡ τρομοκρατορία του. Οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι πιστοί, ἀπαλλάχτηκαν ἀπὸ τό φόβο τοῦ θανάτου. Καί βλέπουμε τούς μάρτυρες, καί μικρά ἀκόμα παιδιά, νά εἶναι ἄφοβοι μπροστά στό θάνατο. *«Θανάτω θάνατος λυθείς, κείται δειλῆτος ἄπινος· τῆς ζωῆς γάρ μή φέρων, τὴν ἔνθεον προσβολήν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρός, καί δωρεῖται πᾶσιν ἡ Ἀνάστασις»* (ψ' ὠδή κανόνος Κυριακῆς πλ. β'. ἦχου).

● Τραγουδάει πολλές φορές τό θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως ὁ Παῦλος. Ἐδῶ ὅμως σάν νά ξεσπά: *«Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος; Τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία, ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος»*.

● Τό «εἰς νίκος» σημαίνει τό «τέλος». Τελειώσε πλέον ἡ ὑπόθεσις τοῦ θανάτου. Ἡ, καλύτερα, θά τελειώση, ὅταν θά γίνη ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καί ἡ ἀφθαρτοποιήσις τῶν σωμάτων.

Θά μπορούσαμε νά διακρίνουμε δύο φάσεις στὴν στάσι τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τοῦ θανάτου. Στὴν πρώτη ὁ ἐκθρός ἀφ' οὐ λ ί ζ ε τ α ι. Παραμένει ὡς τό στιγμιαῖο γεγονός. Κλείνει ὁ ἄνθρωπος τὰ μάτια, γιὰ ν' ἀνοίξη τὰ μάτια τῆς ψυχῆς στό ἀνέσπερο φῶς «ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Παραμένει, ἀλλ' ἀφωπλισμένος. Τά θύματά του δέν τὰ σπρώχνει πιά στὸν ἄδη. Τά νομιζόμενα πλέον θύματά του, οἱ χριστιανοί, τὸν περιμένουν, γιὰ νά ἔλθουν κοντά στό Χριστό.

Στὴ δεύτερη φάσι, μετὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, ὁ ἦδη ἀφωπλισμένος, καταργεῖται τελείως, «εἰς νίκος», καί ἐξαφανίζεται.

● Ὅ,τι θυμίζει θάνατο, δέν θά ὑπάρχη πιά. Οὔτε ἡ ἀφειρηρία του οὔτε τό τέρμα του.

Ἐφειρηρία του εἶναι ἡ ἁμαρτία. Τό κεντρί τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία. «Διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος». Πολλές φορές τό τονίζει ὁ Παῦλος στὴν πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολή.

Τέρμα τοῦ θανάτου ὁ ἄδης. Τό ἄντρο του. Ἐκεῖ στιβάζονταν οἱ αἰχμάλωτοί του. Μετὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν καί τὴ συνέλεια τοῦ παρόντος κόσμου, οὔτε ἁμαρτία θά ὑπάρχη, οὔτε ἄδης.

● Γιὰ ποιό νόμο μιλάει ὁ Παῦλος, ὅτι εἶναι «ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας»; Γιὰ τό νόμο, πού ἔδωσε ὁ Θεός στὸν ἄνθρωπο, στὴν ἀρχὴ ἄγραφο (συνείδησις), στὴ συνέχεια γραπτό (Γραφή).

Ὁ νόμος φταίει γιὰ τὴν ἁμαρτία; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ὁ νόμος ὅμως ὁδηγεῖ στὴ συνειδητοποίηση τῆς ἁμαρτίας. Ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ νόμου διαπιστώνεται ἡ δύναμις, ἡ βαρύτητα τῆς ἁμαρτίας.

Ὅταν δίνῃ ὁ γιατρός συνταγὴ καί φάρμακο, ἀποβλέπει στὴν ὑγεία τοῦ ἀσθενοῦς. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ὅμως, πού ὁ ἀσθενής καταπατεῖ τὴν ἰατρικὴ συνταγὴ καί περιφρονεῖ τό φάρμακο, ἐπέρχεται τό κακό. Δέν φταίει φυσικά ὁ γιατρός. Ἐτσι δέν φταίει καί ὁ νόμος. Τὴν ἀνομία δέν τὴν δημιουργεῖ ὁ νόμος. Ἡ ἀνομία ἀπλῶς διαπιστώνεται μέ τό νόμο.

ΔΓΑ***Δῶρο γιὰ τὰ Χριστούγεννα******Σημεῖα Θεοφανείας***

- Φανερώθηκε ὁ Θεός.
- Σαρκώθηκε στὴν Παρθένο.
- Γεννήθηκε στὴ φάτνη.
- Περιετμήθη στό σῶμα.
- Σαραντίστηκε στό ναό.
- Σταυρώθηκε στό Γολγοθᾶ.
- Ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν.
- Ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοῦς.
- Ἔστειλε τό Πνεῦμα (Πεντηχοστή).

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ Θεοφανικά γεγονότα ὑπάρχουν ἀπλές ὁμιλίες στό βιβλίο τοῦ π. Δανιήλ Ἀεράκη «Σημεῖα Θεοφανείας».

Σελ. 370. Τιμᾶται 10 εὐρώ.

Τηλεφωνήστε: **2103212713-2109765440**

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Φάτνη ἢ πάχνη;

Ἡ ὁ Χριστουγεννιάτικο δέντρο σκεπάστηκε ἀπό πάχνη, ἀπό ὕγρασία. Ὁχι ἀπλῶς ἀπό ὕγρασία, ἀλλ' ἀπό στερεοποιημένο πάγο. Παγωμένες οἱ καρδιές χωρὶς ἀγάπη. Ἡ κοσμικοποίησις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἔχει βάλει τὴν ἀγάπη στὴν κατάψυξι. Ὁχι γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ κάποτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ βρῖσκεται σὲ παροπλισμὸ. Εἶπεν ὁ Κύριος: «Διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγῆσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν» (Ματθ. κδ' 12).

• Ψυγεῖο ἢ καρδιά τῶν περισσοτέρων. Θά καλοφᾶνε πάλι τὰ Χριστούγεννα, ἐνῶ λίγο πῖο πέρα θά πεθάνουν, ἀκόμα καὶ τὴ Χριστουγεννιάτικη μέρα, 29.000 παιδάκια ἀπ' τὴν πεῖνα!

• Ψυγεῖο οἱ καρδιές, ὅταν μισοῦν, ὅταν κλειδώνονται στῆς ζήλειας καὶ τῆς ἀντιπάθειας τ' ἀμπάρια.

• Ψυγεῖο οἱ καρδιές, γι' αὐτὸ κι ἀσυγκίνητες. Ἀρρώστια φρικτὴ ἢ κατάψυξις τῆς ἀγάπης. Ἔτσι τοιζεῖ ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Νόσος ἐστὶν ἡ κατάψυξις τῆς ἀγάπης. Σὺ μὴ παύση λέγων, ὅτι ὅσῳ ἂν μισῆς, οὐ παύσομαι σε φιλῶν· οὕτω πᾶσαν ψύξιν ἐξέβαλες*» (Ε.Π.Ε. 17,614-616). Δηλαδή, μὴ παύσης ν' ἀγαπᾶς, γιὰ νὰ βγάλῃς κάθε παγωνιά ἀπ' τὴν ψυχὴ σου καὶ τὴν ἀγάπη ἀπ' τὴν κατάψυξι.

• Ψυγεῖο οἱ καρδιές, γι' αὐτὸ ἄνω κάτω ἔγινε ὁ κόσμος. Λέει καὶ πάλι ὁ Χρυσόστομος: «*Τοῦτο πάντων αἴτιον τῶν κακῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀγάπην· τοῦτο πάντα διέλυσε*» (Ε.Π.Ε. 23,104).

• Ἀγάπη! Σάν ἥλιος θερμὸς ἦρθες στὴ γῆ, γιὰ νὰ λιώσουν οἱ πάγοι, τὸ μίσος κι ἡ φιλαυτία.

• Ἀγάπη! Σαρκωμένη Ἀγάπη! Σάν φωτιά ἦρθες στὸν κόσμον, νὰ πυρακτώσῃς κάθε ὑπαρξὶ εὐγενική.

• Ἀγάπη! Ἐσὺ εἶσαι ἡ θερμάστρα,

πού ζέστανες τὸ βρέφος τῆς φάτνης στὴν κρύα βραδυά. Ἐσένα ὁ κόσμος ζητάει γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὴ σκληρὴ παγωνιά.

• Ἀγάπη! Λιώσε τοὺς πάγους τῆς σκληρότητας, πού κάλυψαν τὰ λεγόμενα χριστιανικά σπίτια, καὶ δέν ἀφήνουν φάτνες ἀληθινές νὰ λειτουργήσουν, ἀγκαλιές θερμές ν' ἀνοιξοῦν γιὰ παιδιά.

• Ἀγάπη! Γίνε ἔρωτας τοῦ Χριστοῦ! Τοῦ Χριστοῦ τῆς συγγνώμης, τῆς φιλάνθρωπίας, τῆς θυσίας.

• Ἀγάπη θεϊκὴ! Τὴ ζεστὴ σου ἀγκαλιά, ὄλος ὁ κόσμος αὐτὴν ζητάει.

«Τὶν ἔσται;»

Ἡ οἶος φταίει γιὰ τὴ συσσώρευσι ἀμύθητου πλούτου στὴ Μονὴ Βατοπεδίου; Ὁ ἡγούμενος π. Ἐφραίμ ἢ ὁ ὑποτακτικὸς του μοναχὸς Ἀρσένιος; Μερικοὶ διερωτῶνται:

• Πῶς ὁ π. Ἐφραίμ νὰ ἔφτασε στὸν ἀπαράδεκτο πλουτισμὸ γιὰ τὴ Μονὴ του;

• Πῶς βρῆκε ὁ ταπεινὸς Κύπριος μοναχὸς Ἐφραίμ τόσες ικανότητες περὶ τὰ οἰκονομικά, ὥστε νὰ τὸν ζηλεύουν ἔμπειροὶ «μᾶνατζερ»;

• Πῶς σοφίστηκε τέτοια λαβυρινθώδη διαδρομὴ χρήματος, τόσες ἀλλεπάλλη-

ἀντί εὐχῶν

Χριστούγεννα!

• Οἱ πάγοι δέν σπάζουνε μέ σφυριά.

• Μέ τοῦ ἡλίου τὴν πολλὴ τὴ θερμὴ λιώνουν.

• Ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος.

• Λουσμένοι στό Φῶς Του ἄς προχωροῦμε οἱ χριστιανοί.

• Πῖο χαροῦμενα τὰ φετινὰ Χριστούγεννα.

λες μεταβιβάσεις και ανταλλαγές πλουτοφόρων ακινήτων;

• Πώς παρακολουθούσε τη σύνταξη πολλών δεκάδων συμβολαίων για εκατοντάδες ακίνητα, αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ;

Αδυνατώντας να εξηγήσουν τις πράγματι καταπληκτικές **έπιχειρηματικές δραστηριότητες** της Μονής Βατοπεδίου, υποστηρίζουν (φίλα προς αυτόν προσκείμενοι), ότι σύρθηκε στο τεράστιο οικονομικοκοινωνικό σκάνδαλο από τον όντως έξυπνο περί τα τοιαύτα μοναχό Άρσένιο.

• Αν είναι έτσι, πώς καλύπτει πλήρως με τό κύρος του «**Γέροντα**» ενέργειες του π. Άρσενίου;

• Αν, έστω και εκ των υστέρων, βλέπη σε ποιο πνευματικό, ήθικό και ποινικό αδιέξοδο έχει οδηγηθεί, γιατί δεν βγαίνει να κάνει καθαρή δήλωση μετανοίας; Γιατί αφήνει να αιωρήται βαρεία ή σκιά πάνω σ' ολόκληρο τό Όρος του Άθω και να **δυσφημίζεται ο άγιος Μοναχισμός**;

Ο π. Έφραίμ βρίσκεται τώρα σε δεινή θέση. Τόν λυπόμαστε, κυριολεκτικά, πολύ περισσότερο από τον **άφρονα** της γνωστής παραβολής (Λουκ. ιβ' 16-21), άφου τον π. Έφραίμ τον βλέπουμε ως άδελφό μας.

Υπάρχουν βέβαια τρεις διαφορές:

α) Εκείνος (ό άφρων) δέν πρόλαβε ν' αποθηκεύση τά πλεονάσματα. Ο π. Έφραίμ **άποθήκευσε** πλεονάσματα (πλούτη) σέ σύγχρονες άποθήκες: σέ έπενδύσεις, σέ ακίνητα μεγάλης αξίας, σέ τραπεζικούς λογαριασμούς, σέ εταιρείες, όπως ή «Rassadel», άκόμα, όπως λέγεται, και σέ «Off shore» εταιρείες και σέ λογαριασμούς φιλικών του προσώπων!

β) Εκείνος (ό άφρων) δέν ήταν **χριστιανός**. Ο π. Έφραίμ είναι χριστιανός. Έχει άκούσει τό Χριστό, νά καταδικάζη ως **θερμοκαυστήρας** τον οίασδήποτε μορφής πλουτισμό, χρηματισμό, θησαυρισμό.

γ) Εκείνος (ό άφρων) δέν ήταν... μοναχός! Άνθρωπος του κόσμου ήταν. Ο π. Έφραίμ είναι **μοναχός**. Υποτίθεται, ότι πιστεύει στην άκτημοσύνη, την κλωσύνη, τή δικαιοσύνη, την έλεημοσύνη. Υποτίθεται, ότι άκολούθησε τον άκτήμονα Ίησου Χριστό. Υποτίθεται, ότι ή επένδυσις (βεβαιοτάτη!) τής ζωής, τής δικής του και του μοναστηριού του, είναι μιά: **Η πρόνοια του Θεού**.

Λοιπόν; **«Τίνι έσται;»** όλα όσα συσσωρεύτηκαν ως τεράστια περιουσία τής Μονής; Πώς θά ξεμπλέξη τό Βατοπέδι με όσους τώρα **άπαιτούσιν**; Κι είναι πολλοί όσοι έγκαλουν: Η Δικαιοσύνη, ή Βουλή των Έλλήνων, οι άκτήμονες και φτωχοί, πρό παντός οι πιστοί, κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί.

Ζητάνε όχι μερίδιο άπ' τον Βατοπεδινό πλούτο. Ζητάνε **νά ξεκαθαρίση** ή όλη υπόθεση, όσο γίνεται γρηγορώτερα, για νά σταματήση τό **κατρακύλισμα** των αξιών, ό **εύτελισμός** θεϊκών θεσμών, ό **σκανδαλισμός** άθανάτων ψυχών.

«Παντί τῷ αίτούντι»

Υπεράνω του Νόμου κανείς δέν είναι. Υπεράνω τής Βουλής των Έλλήνων κανείς δέν στέκει, ούτε αυτός ό Πρόεδρος τής Δημοκρατίας. Πώς, λοιπόν, δυό μοναχοί, ό π. Έφραίμ και ό π. Άρσένιος,

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ο Βαπτιστής»
Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδάς, Ιωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €. Άμερικής: **δολ. 25.**

Καναδά και Άυστραλίας: **δολάρια 30.**

Έπιταγές και έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

τοῦ Βατοπεδίου, ἀρνήθηκαν νά καταθέσουν (24 Νοεμβρ. 2008) ὡς **μάρτυρες** τῆς **Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς**; Ὅλα τά κόμματα μέ ὁμόφωνη ἀνακοίνωση καυτηρίασαν τή στάσι τους.

Ἄντί, ὅπως ὅλοι οἱ κοινοί θνητοί, νά προσέλθουν ταπεινά ν' ἀπαντήσουν σέ ἐρωτήσεις, ἐκεῖνοι **ἀρνήθηκαν**.

• Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ζήτησε ἀπ' τήν εἰσαγγελία τή δίωξι τους γιά τήν **καταφρόνησι** τῆς Βουλῆς.

Ἐμεῖς θυμίζουμε δύο λόγους:

• Ὁ ἕνας τοῦ ἀποστόλου Πέτρου: **Νάμαστε -λέει- ἔτοιμοι νά δίνουμε «λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι»** (Α' Πέτρ. γ' 15).

• Ὁ ἄλλος τοῦ λαοῦ: **«Καθαρός οὐρανός ἀστραπές δέν φοβᾶται!»**

Τό πρόβλημα δέν εἶναι πλέον, πῶς βατοπεδινοὶ μοναχοὶ κινούσαν τά **νήματα** ὑψηλῶν παραγόντων, οὔτε πῶς δέν ἔχουν **ᾠτα ἀκούειν** τά ὅσα **σκανδαλισμένους** ὁ λαός λέει, οὔτε πῶς μέ **φτηνοὺς** καταλόγους ἐξόδων προσπαθοῦν νά δικαιολογήσουν ἔσοδα ἀμυθῆτων ποσῶν.

Τό πρόβλημα ἐστιάζεται πλέον ἀλλοῦ: Πῶς μιά Μονή κινεῖται αὐτόνομα; Εἶναι **ἀκέφαλη ἐκκλησιαστικά**;

• Δέν λειτουργεῖ ἡ **Ἱερά Ἐπιστοασία** τοῦ Ἁγίου Ὁρους; Ἄβατο στίς γυναῖκες εἶναι τό Ὁρος, καί καλῶς. Δέν εἶναι ὁμως ἄβατο στό ραδιόφωνο, στίς ἐφημερίδες, στήν τηλεόρασι, στό τηλέφωνο, στό ἱντερνέτ. Ὅλα τά μαθαίνουν οἱ ὀσιώτατοι πατέρες. Ἄς ἀνακαλέσουν, λοιπόν, στή «μοναχική τάξι» τοὺς Βατοπεδινούς.

• Ὑπάρχει **Πατριαρχική Σύνοδος**. Ἦδη κλήθηκε στό Φανάρι ὁ π. Ἐφραίμ.

• Ἡ **Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος** μπορεῖ νά σιγᾷ; Ἡ φράσις **«Τό Βατοπέδι ἀνήκει σ' ἄλλη ἐκκλησιαστική δικαιοδοσία»** δέν ἀρκεῖ. Στό δικό της χῶρο λαμβάνουν χώρα τά τεκταινόμενα. Δικό της ποίμνιο σκανδαλίζεται.

• Ἡ **Ἐκκλησία** καί ὁ **Μοναχισμός** τῆς δέν κινδυνεύουν φυσικά. Οἱ πιστοί, ἀπό ἀγάπη ἱκετεύουν τοὺς Βατοπεδινούς, νά σκεφτοῦν πνευματικώτερα.

Λύσις ὑπάρχει. Νά παραδοθοῦν στήν **εὐλογία** τοῦ Θεοῦ, παραχωρώντας τά οἰ-

κονομικά τους δικαιώματα στήν ἀγάπη, στήν ἐλεημοσύνη.

Καί εἶναι βέβαιο, ὅτι φίλοι τοῦ Θεοῦ, **ὄσιοι καλόγεροι**, κρυμμένοι, ἀλλά καί θλιμμένοι, μέ σπαραγμό δέονται καί ὑπέρ ἀνανήψεως ἀδελφῶν τινων τῆς ἰ. Μονῆς Βατοπεδίου.

Πιό αὐτόματη ἡ βόμβα!

Ἡ σόβιος εἶναι ὁ **γάμος**. Ἄν διασπᾶται ἡ καρδιά ἀπ' τό σῶμα, ἄλλο τόσο χωρίζεται ὁ ἄντρας ἀπ' τή νόμιμη σύζυγό του, τή μητέρα τῶν παιδιῶν του. Ἄν διασπᾶται ἡ ἔνωσις Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας, ἄλλο τόσο σπάει ἡ ἔνωσις δύο συζύγων (Ἐφεσ. ε' 32).

• Ὁ Χριστός ἀποκλείει τό **διαζύγιο**, τό σπάσιμο τῆς ἱερῆς ἀγάπης, τό γκρέμισμα τῆς ἐκκλησίας, πού καλεῖται οἰκογένεια. Μόνο σέ μιά περίπτωσι ἐπιτρέπει (δέν ἐπιβάλλει) τό χωρισμό: Στήν περίπτωσι τῆς **μοιχείας** (Μαθ. ε' 32).

• Τό Κράτος, νομοθετώντας **ἀντιχριστιανικά**, ἐπιτρέπει γιά πολλοὺς λόγους τό διαζύγιο. Μόνο ὁ χριστιανικός λόγος, ἡ μοιχεία, δέν εἶναι γιά τό Κράτος λόγος διαζυγίου!

Πρὶν ἀπό μιά τριακονταετία περίπου ὁ Ἑλληνικός λαός ἀντέδρασε δυναμικά, καί μέ συλλαλητήρια, στήν καθιέρωσι τοῦ **αὐτομάτου διαζυγίου**, πού σημαίνει: Ἐγκαταλείπει χωρίς κανένα λόγο τήν οικογενειακή ἐστία ὁ ἕνας ἐκ τῶν συζύ-

Ἐπίκαιρο

Χριστούγεννα

Χαρούμενες σκέψεις γύρω ἀπ' τό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Τιμᾶται 2 εὐρώ.

Κληρικοί καί λαϊκοὶ μποροῦν νά χαρίσουν στίς χριστιανικές συντροφίες τους τό βιβλίο, γιά νά ζήσουν ὅλοι πιό συνειδητά τή Μητρόπολι τῶν ἑορτῶν.

Τηλέφ.: **2103212713-2109765440**.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ» 2008

Κύρια άρθρα

Τά δικά μας Θεοφάνεια, σελ. 1. Καρπός του Γάμου, σελ. 17. Τά λάθη και ὁ Ἄλαθτος, σελ. 33. Ὁ ἕνας θυσία γιά ὄλους, σελ. 49. Ἀνάστασις αἰσθήσεων, σελ. 65. Ἀναγκαιότητα, σελ. 81. Ἰώβ ὁ πρωταθλητής, σελ. 97. Χάρις καί εὐσέβεια, σελ. 113. Ἀρχιερέας ὁ Χριστός, σελ. 129. Ἡ πορνεία, ἀμαρτία, σελ. 144. Πρότυπο μοναχοῦ, σελ. 161. Ἀγάπη καί ἱεραποστολή, σελ. 177.

Ἐορτολογικά-Λειτουργικά

Ἡ ἀσέβεια κατά τό Γρηγόριο τό Θεολόγο, σελ. 5. Ὑπαπαντή-Ἐπίλογος εὐλογημένος, σελ. 21. Ὅλα φωνάζουν: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! σελ. 68. Ὁ ἅγιος Ἰουλιανός, σελ. 85. Γιά μιὰ ζωντανή λατρεία, σελ. 134. Ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος, σελ. 150. Χρυσοστομικό ἐγκώμιο γιά τόν Παῦλο, σελ. 165. Χριστούγεννα-Ἡ γλυκειά παρουσία, σελ. 181.

Γνωριμία μέ τόν Παῦλο

Α' Κορ. ιε' 4-9: Μαρτυρίες τῆς Ἀναστάσεως, σελ. 10. Α' Κορ. ιε' 12-14: Ἀνάστασις Χριστοῦ καί νεκρῶν, σελ. 26. Α' Κορ. ιε' 14-19: Κορόιδα ἤ κερδισμένοι, σελ. 41. Α' Κορ. ιε' 21-23: Θάνατος καί ζωοποιήσις, σελ. 58. Α' Κορ. ιε' 24-26: Ὁ ἔσχατος ἐχθρός, σελ. 74. Α' Κορ. ιε' 27-28: Ἡ ὑποταγή τοῦ Χριστοῦ καί στό Χριστό, σελ. 90. Α' Κορ. ε' 29-34: Μάρτυρες γιά τήν Ἀνάστασι! σελ. 106. Α' Κορ. ιε' 35-41: Σπορά καί ἀλλαγῆ, σελ. 123. Α' Κορ. ιε' 39-45: Ἀπό τῆ φθορά στήν ἀφθαρσία, σελ. 138. Α' Κορ. ιε' 46-50: Ἡ καινούργια σολή, σελ. 154. Α' Κορ. ιε' 50-53: Ἡ ὥρα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, σελ. 170. Α' Κορ. ιε' 53-55: Θά ντυθοῦμε τήν ἀφθαρσία καί τήν ἀθανασία, σελ. 186.

Πρόσχωμεν

Ἄργά ἢ βιαστικά; σελ. 8. Σύντομα καί σύντονα, σελ. 24. Ἡ εὐχή τοῦ Τρισαγίου ὕμνου, σελ. 39. Ἐτοιμασία γιά τῆ θεία Κοινωνία, σελ. 56. Ὅχι θρησκευτικός, ἀλλ' ἐκκλησιαστικός Γάμος! σελ. 72. Ὑπάρχει λατρεία χωρίς κήρυγμα; σελ. 88. Ἡ λατρεία τῶν πρώτων χριστιανῶν, σελ. 104. Ποτήριο εὐλογίας, σελ. 121. Ἀγιογραφική ἢ λατρεία μας, σελ. 136. Προσέχουμε στή θεία Λειτουργία; σελ. 149. Ἡ στάσις μας στή θεία Λειτουργία κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τό Χρυσόστομο, σελ. 152. Στήν ἐκκλησία ὄχι διακρίσεις! σελ. 168. Χριστουγεννιάτικο συλλεiturγο, σελ. 184.

Πνευματικά θέματα

Περί ὑπακοῆς, σελ. 37. Ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 52. Ὁ Θεός μας εἶναι ταπεινός, σελ. 117. Ἡ ἐξομολόγησις κατά τόν Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, σελ. 149. Ὁ Θεός ἀκούει τίς προσευχές σέ ὄλες τίς γλώσσες, σελ. 164.

Οικογενειακά θέματα

Σύμφωνοι; Μπρός νά διαλύσουμε τήν οἰκογένεια, σελ. 101.

Ἐκδημίες

† Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος: Ἐς μετρήση ἢ ἀγάπη, σελ. 28. † Ἐνάρετος καί ἱεραποστολικός (ὁ Λευκάδος Νικηφόρος), σελ. 44. † Ἐπίσκοπος τοῦ Εὐαγγελίου - Ὁ Σηλυβρίας Αἰμιλιανός,

γαν; Μέ τήν παρέλευσι κάποιου χρόνου, αὐτόματα, χωρίς καμμιά διαδικασία, παίρνει διαζύγιο!

- Ὁ χρόνος μέχρι τώρα ἦταν πέντε ἔτη.
- Τώρα, μέ νόμο, πού ψηφίστηκε στίς 6 Νοεμβρ. 2008, ἔγινε... **δύο χρόνια!** Αὐτοματοποιήθηκε περισσότερο ἡ βόμβα, πού ξεθεμελιώνει τό ἑλληνικό σπίτι.
- Τί θά γίνη; **Ἀφωνία** παντοῦ.
- Τί θά γίνη; Οἱ **Μητροπολίτες** θά ὑπογράψουν διαζύγια καί μέ τό νέο νόμο; Θά πῆτε: «*Τί ρωτᾶτε;*». Ὅλοι δέν ὑ-

πέγραφαν μέχρι τώρα καί διαζύγια αὐτόματα καί τά τρισεχειρότερα, τά **συναινετικά**; Τί στοιχίζει νά ὑπογράψουν καί διαζύγια διετοῦς αὐτοματισμοῦ;

Στ' ἀλήθεια, οἱ σεμνοί καί εὐλαβεῖς ἀναλογίζονται, προτοῦ νά γίνουν Μητροπολίτες, ὅτι θά ὑπογράψουν **σατανικά διαζύγια**; Καί παρ' ὄλα ταῦτα λαχταροῦν νά γίνουν Μητροπολίτες;

Τουλάχιστον ὡς πρός τό θέμα τοῦ διαζυγίου ἄς πάρη ἡ Ἐκκλησία... **διαζύγιο** ἀπ' τήν Πολιτεία!

σελ. 69. † Έκοιμήθη άσκητής έπίσκοπος - 'Ο Ύδρας Ίερόθεος, σελ. 133. † Συνειδητός χριστιανός- Δημήτριος Λ. Κίτσιος, σελ. 167.

Έπίκαιρα-έκτακτα

Ίερόνυμος ό δεύτερος, σελ. 48. Κατασκήνωσή Περαχώρας, σελ. 76. Δόκιμος έπίσκοπος, ό Νικοπόλεως και Πρεβέζης Μελέτιος, σελ. 119. Ίεροί Κανόνες και Νόμοι, σελ. 134. Σοί εύχαριστούμεν, σελ. 135.

Έλευθεροί σχολιασμοί

Μετάνοια και όμολογία - Αίσθησις ή ψευδαισθησις; - Θαυμαστές του πύο Χριστομάχου; - Στόν τόπο του έγκλήματος; σελ. 13-16. — Προσοχή! Παγίδα! - Ζαχοπουλιάδα -Θέμα ό Θέμος! - Διάδοχος -Διάκονος, σελ. 30-32. — Τώρα! Άμέσως! Ευθέως! - Προσδοκίες από τό νέο Άρχιεπίσκοπο - Έπίσκοποι ή φαρισαίοι; - Λάσπη μετέωρη! σελ. 45-47. — Τό άμπέλι του Σταυρού - Τό Άσφαλιστικό - Άμοραλιστικό τό Κράτος μας! - Έλευθερία και συνέπεια - Η Ί. Σύνοδος για τίς έλευθερες συμβιώσεις, σελ. 61-64. — Η συμβίωσις μέ τή ζωή - Φάρος για νά σκοιντάφτουν! - 'Ο Παύλος δέν έχει δίκαιο! 'Ο Φάρος έχει δίκαιο! - Για τόν άγιο Δημητριάδος - Μόνο για τά Σκόπια «Βέτο»; σελ. 77-80. — Η έξομολόγησις ενός ψεύτη - Πα-τέρας! Μόνο! - Στ' αλήθεια; Έκατό στολές! - 'Οχι και χειροπέδες! - Φώς αγάπης μέσ' στήν τραγωδία! σελ. 93-96. — Τόν Ίησού τόν ξέρω έσεις ποιοί είστε; - Υπάρχει εισαγγελείας! - Πρύταις; Νά γίνη ό κουκουλοφόρος! - Δισκοπότηρο! Δώρο στόν Ούνιτη! - Μάς λείπουν δεσποτάδες; σελ. 109-112. — Δούλος Ίησού Χριστού - Έπίσκοπος θαυμαστής ιεραποστολής - Μπεζενίτη άσχημο τέλος - Ούτε ένας! - Ρεκόρ παιδικής παχυσαρκίας! - Μαγκιά είναι νά μή καπνίζης! σελ. 125-128. — Άγάπης έ-

πίθεσις - Τό Μάθημα! - Ρατσισμός στους κρατουμένους; - 'Ο τάχα έκβιασθείς - Τά φτωχαδάκια του λαού! - Δέν είναι μόνο άχρηστοι! σελ. 140-144. — Ματαιότης ματαιοτήτων - Η Έκκλησία δέν έχει κτήματα - "Άγιον Όρος (τόπος) ή άγιος τρόπος; - Βατό πεδίον ή βατός ό ούρανός; - Άνήθικο, κι άς είναι νόμιμο! σελ. 156-160. — Άλλο αγάπη, άλλο συμφωνία - Οί όντως μοναχοί - Ξεχάστηκαν τά σοβαρά - Κάψιμο πριν από τό κάψιμο; - Χάριν παιδιάς; σελ. 172-176. — Φάτην ή πάχη; - «Τίνι έσται;» - «Παντί τῷ αἰτοῦντι» - Πύο αυτόματη ή βόμβα!

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

«ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ»

Έθν. Άντιστάσεως (πρ. Βασ. Όλγας) 103
172 36 Άγιοι Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. 2109765440

Βιβλία:

- Η ΑΓ. ΓΡΑΦΗ (κείμενο και μετάφρασις)
- Λειτουργικά και Έρμηνευτικά
- Θεολογικά και Πνευματικά
- Άπολογητικά και Άντιαιρετικά
- Διηγήματα και Νεανικά-Παιδικά
- Βυζαντινής Μουσικής και Λογοτεχνικά
- Κηρυκτικά και Κατηχητικά Βοηθήματα
- Πρακτόρεσις όλων των βιβλίων του άρχιμ. Δανιήλ Άεράκι

Έκκλησιαστικά είδη:

- Εικόνες ξύλινες και σέ χαρτί • Κανδήλια
- Θυμίαμα και καρβουνάκια

Κασέττες, CD και DVD μέ mp3:

- Εύαγγελίων και Βυζαντινής μουσικής
- Όμιλιών και Πατριωτικών άσματων
- Νεανικών και κατασκηνοτικών τραγουδιών
- Όμιλιών π. Δανιήλ Άεράκι.

Η συνδρομή για τό περιοδικό

■ 10 Εύρώ (€) τό χρόνο. • Στο λογαριασμό: 0026.0236.39.0100353548 EUROBANK. • Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα. • Στο Γραφείο Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι) ή στο Βιβλιοπ. «Βαπτιστής», Έθν. Άντιστάσεως 103 (Άγιο Δημήτριο).

■ Του έξωτερικού τό έμβασμά τους στό όνομα «Βαπτιστής» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Μέ δέκα εύρώ ένα έπίσιο δῶρο!

■ Καθένας μπορεί νά γράψη συνδρομητή στό περιοδικό μας ένα συγγενή ή φίλο του.
■ Στείλτε μας όνομα και διεύθυνσι.
■ Κι άς στείλουν όλοι οί παλαιοί συνδρομητές τή συνδρομή τους. Κι αν κάποιος δέν μπορη οικονομικά, άς τηλεφωνήση στό 2103212713. Πάνω από όλα ενδιαφέρει ή πνευματική ώφέλεια.